

troer jeg aldeles at kunne bortsee fra en saadan Ustyrbighedstilstand som den, der for en lang Aarrække tilbage kan findes i en Betænkning, men derimod at maatte holde mig til Noget, som afgiver en stærkere Grund, nemlig til hvad der findes i en Lov, der for meget faa Aar siden er vedtagen af Rigsdagen, altsaa ogsaa af Folkethinget, ligeoverfor en større Commune. At Sagen iøvrigt langtfra har Saameget at betyde, som det klinger, viser Erfaringen, idet jeg troer, at det kun er en eneste Gang, at Dyrpræsidenten har havt Anledning til praktisk at gjøre Tilsynsretten gjældende.

J. N. Hansen: Jeg skal ikke for Diebliffet indlade mig videre om Sagen, men overlade Ordet til andre ærede Medlemmer; kun maa jeg med Hensyn til hvad den ærede Minister nys udtalte, atter forvare mig imod at tillægges slige Meninger som de af ham fremfattede; jeg har ikke udtalt Noget om, at der forelaa noget underfundigt Complot mellem Embedsmændene, det er aldeles uberettiget, naar den ærede Minister kommer og insinuerer, at jeg har sagt Sligt; der kan ikke være noget mere Uartigt. Jeg har ikke talt om et underfundigt Complot; jeg har i mit første Foredrag sagt, at Dyrighedsmagten var Statsmagten i de Forhold, hvorom her er Spørgsmaal, idet naar Dyrighedsmagten og den communale Autoritet vare uenige, saa kunde Dyrighedsmagten indbringe Sagen til Afgjørelse enten af Amtmanden eller i visse Tilfælde af vedkommende Minister, og hvorledes man nu end vil betegne dette, saa troer jeg, at jeg vælger det bedste Udtryk, jeg kan finde, naar jeg udtaler, at Amtmanden og Indenrigsministeren ikke kunne siges saaledes at være grebne af de communale Hensyn som af Statshensynet, med Hensyn til Bestyrelsen af Kjøbstædernes communale Anliggender, og paa den anden Side Magistratens Anskuelse nærmest maa forudsættes at harmonere med Statsmagtens i saa Henseende; men dertil kommer endnu, hvad der er

langt mere betænkeligt for mig, uden at der derfor tales om Complot, nemlig at naar Magistrat og Borgerrepræsentation ere uenige, saa modtager vedkommende Magistratsperson Borgerrepræsentationens Fremstilling af Sagen og derefter affatter han sin, uden at Borgerrepræsentationen faaer den at kjende, og langt mindre uden at den kan imødegaae, hvad deri er udtalt; Dyrighedspersonen har altsaa en fuldstændig Overvægt, han kjender den ene Paris Betænkning, forinden han affatter sin; — han affatter, som sagt, sin Betænkning derefter, uden at Borgerrepræsentationen faaer den at kjende, den kan altsaa ikke imødegaae den, og derigennem faaer Dyrigheden, Statsmagten, Overvægten, thi naar Sagen saaledes fremstilles paa een Maade, eensidigt, og det vil den altid blive, naar Magistraten og Borgerrepræsentationen ikke ere enige, saa vil Magistraten faae Ret hos Amtmanden og vedkommende Minister, og maa faae den paa Grund af den mangelfulde Maade, hvorpaa Borgerrepræsentanternes Mening kommer frem. Her er altsaa ikke Tale om Complot, men om Forholdene, som de ere, og om hvad der kan komme ud af de nuværende Forhold. Forholdene ere, som jeg her siger, men om Tilfældene ere mange eller faa, kan være forskjelligt i de forskjellige Byer. Min Erfaring er saaledes, at en Borgermester kan gjøre uhyre Brudier, naar han vil; min Erfaring er saaledes, at der kan være Borgermestere, som lægge an paa at gjøre Brudier, og selv om der kun er faa saadanne, hvad jeg gjerne vil indrømme, men der altsaa dog er nogle af den Slags, og naar det her foreliggende Forslag er støttet til Grundlovens Løfter og gaaer ud fra et Princip, som Alle erkjende for det rigtige, saa siger jeg, at det er saa meget mere paatrængende, at det kommer frem, og saa hjælper det virkelig ikke, at man her taler om, at den vedkommende Magistrat jo kan være meget retsindig, thi han er opdraget som Embedsmand og seer Forholdene som Statens Embedsmand.